

7.s.e.trinitatis – 23. juli 2023

Han er en lille mand, kravlet op i et morbærfigentræ for overhovedet at kunne se Jesus.

Jesus er kommet til byen, og da han kommer forbi morbærfigentræet, kigger han op, ser Zakæus hoved, titte frem mellem bladene og siger til ham: ”Skynd dig at komme ned! I dag skal jeg være gæst i dit hus.”

Zakæus’ glæde er dobbelt. En glæde over at blive set og opdaget. En glæde over, at Jesus går ind i hans hus.

α

Betragtet udefra og på afstand af begivenheden dengang er denne fortælling virkelig en fortælling, som indgyder mod og håb.

Jesus går ind hos en mand, Zakæus. Han er en mand, som nemt bliver væk i mængden, og han

er en mand, som i kraft af sit hverv endda var meget ildeset og slet ikke-regnet i byen.

Evangeliet i dag er på den måde en fortælling, som vil indgyde mod hos hver og en af os. Et besøg, alle vores mangler til trods, er ikke udelukket. Hvor ene vi end kan føle os, så ser Gud os og håbet er derfor ikke ude.

α

Lad mig springe i tid og rum. Den islandske forfatter Hallgrímur Helgason fortæller i sin fine og stærke roman *Tres kilo solskin* fra 2018 om en række menneskeskæbner, om det barske islandske samfund omkring år 1900 og om den udvikling, der dér fandt sted.

En lille hændelse i den store roman er, at den lokale kirke en dag blæser væk. Den blæser ud

over havet og det lykkes ikke at redde den. Nu går der så en tid, hvor samfundet ikke har en kirke.

Historierne går, og forfatteren skriver:

Ja, hvad var der egentlig i gære? Livet på Tangen begyndte at blomstre i samme øjeblik kirken blev fjernet. Præsten blev komponist. ...., og Nyvoll var holdt op med at drikke! (s.269)

Livet går altså sådan set ganske godt uden en kirke, ja lyder det blandt nogle, det er sådan set kun blevet bedre af, at kirken er væk.

En ny kirke bliver dog bygget og indviet 19 måneder senere og i forbindelse med denne indvielse skal der være både dåb, konfirmation og vielse (s.401).

Ud over betydningen af disse handlinger, så forekommer det helt særlige mig at være, at her i den nye kirke kan de alle, rige og fattige, ildesete og velanskrevne mødes. Kirken er det hus, hvor alle kan samles.

Her er alle inviteret ind, og man ser her dem sammen, som om lidt går ud igen og lever deres forskellige liv.

Her i kirken er fællesskabet inkluderende og større end det fællesskab, mennesker oftest selv danner i vores egne cirkler.

Det er netop det kirken og gudstjenesten kan – skabe fællesskab på tværs - og det hvad enten, der kommer mange eller få. Her bliver vi mindet om, at der virkelig er mere, vi deler end som skiller os ad.

Det blev Zakæus også mindet om, den dag, hvor Jesus kom forbi, så Zakæus' ansigt tittede frem mellem træets blade og inviterede sig selv ind

hos ham. Det er der håb i også for os. I Jesu

navn. Amen